

Sygn. akt: I C 272/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gryficach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krystyna Murawka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Łuszczak

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 r. w Gryficach

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko K. S. (1)

o zapłatę

oddala powództwo

SSR Krystyna Murawka.

Sygn. akt I C 272/15 upr.

UZASADNIENIE

Powód – L(...) w W. (aktualnie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. S. (1) domagając się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 813 zł. wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 563 zł. i od 01.01.1970 r. oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwanemu została udzielona pożyczka w wysokości 500 zł. z terminem płatności ustalonym na dzień 6-4-2014 r. Powód twierdził, że pozwany pożyczki nie spłacił, a na dzień sporządzenia pozwu, posiadał zadłużenie z wysokości 563 zł. oraz kosztów podjętych działań windykacyjnych w kwocie 250 zł.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny zarządzeniem z dnia 23.01.2015 r. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty a postanowieniem sporządzonym w tej samej dacie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gryficach z uwagi na naruszenie przez powoda zapisu art. 505 (29 a).

Po przekazaniu sprawy powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, modyfikując oznaczenie nazwiska pozwanego na: (...) oraz żądanie w zakresie początkowego terminu naliczenia odsetek wskazując, że domaga się odsetek umownych od dnia 05.06.2014 r. Nadto wskazano iż z dniem 15.01.2015 r. powód zmienił firmę na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością.

Pozwany prawidłowo zawiadomiony, nie stawił się na rozprawę i nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Treść wydruku wygenerowanego elektronicznie wskazuje, iż w dniu 24 stycznia 2014 r. pozwany K. S. (1) z rachunku bankowego o numerze (...) dokonał przelewu na rzecz powoda L.(...) kwoty 0,01 zł. Z tytułu operacji wynikała akceptacja pozwanego dla warunków umowy pożyczki udzielonej przez L.(...) wraz z powołaniem się na numer (...): (...). (...).

Dowód: wydruk wygenerowany elektronicznie, k. 21.

W dniu 5 maja 2014 r. pomiędzy stronami oznaczonymi jako:(...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a K. S. (2) legitymującym się numerem PESEL (...) została zawarta ramowa umowa pożyczki identyfikująca się numerem **KOD (...)**. Z postanowień § 2 wyżej wymienionej umowy wynikało, iż jej przedmiotem jest udzielenie przez pożyczkodawcę pożyczkobiorcy pożyczki, którą pożyczkobiorca zobowiązuje się zwrócić pożyczkodawcy na warunkach określonych w umowie. Natomiast pożyczkę uważa się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na indywidualnym koncie bankowym pożyczkobiorcy. Warunkiem udzielenia pożyczki jest m. in. zarejestrowanie się przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej pożyczkodawcy a także dokonanie przez niego przelewu potwierdzającego rejestrację – tak w § 3 umowy. W § 1 ust. 1.13 umowy – zdefiniowano pojęcie przelewu potwierdzającego rejestrację, wskazując, iż jest to jednorazowy przelew w kwocie 0,01 zł dokonany przez pożyczkobiorcę z jego indywidualnego konta bankowego z tytułu rejestracji pożyczkobiorcy na stronie internetowej, weryfikacji tożsamości pożyczkobiorcy, rozpatrzenia wniosku o udzielenie pożyczki, a także służące potwierdzeniu przez pożyczkobiorcę warunków ramowej umowy pożyczki. Z kolei w § 12 umowy uregulowano kwestie zwrotu pożyczki wskazując, iż należność staje się wymagalna w dniu spłaty określonym w indywidualnych warunkach umowy. W § 1 ust. 1.21 umowy – zdefiniowano pojęcie indywidualnych warunków umowy – inaczej europejskiego arkusza informacyjnego – które oznaczają warunki uzgodnione w sposób indywidualny przez pożyczkobiorcę z pożyczkodawcą, przy czym za indywidualne warunki umowy uważa się: kwotę pożyczki, okres na jaki została udzielona pożyczka, liczbę rat pożyczki oraz termin jej spłaty.

Dowód: - kopia ramowej umowy pożyczki z dnia 05.05.2014 r., k. 23 – 25 v.,

- kopia tabeli opłat administracyjnych, k. 26,

- kopia załącznika nr 2 i nr 3 do ramowej umowy pożyczki, k. 27 – 27 v.,

- kopia załącznika nr 4 do ramowej umowy pożyczki, k. 28.

W wygenerowanym elektronicznie wydruku oznaczonym jako: „944 CompanyNet Przelew krajowy na rach.: (...)” ujęto: data 05.05.2014 r., kwota 500 zł. dane personalne K. S. (2) oraz jego adres, a także tytuł operacji – **ID pożyczki (...); (...): (...). (...)**.

Dowód: wydruk wygenerowany elektronicznie, k. 22.

Pismem datowanym na 29 września 2014 r. powód wystosował adresowane do pozwanego wezwanie do zapłaty 841,07 zł. w terminie 7 dni. Na wskazaną należność składać się miały:

- nieuregulowana w terminie kwota pożyczki, tj. 563 zł,

- opłata za wezwanie do zapłaty naliczona na podstawie § 14.3 ramowej umowy pożyczki - 250 zł.,

-odsetki od kwoty 563 zł. w wysokości odsetek maksymalnych za cały okres opóźnienia- 28,07 zł.

Dowód: kopia wezwania do zapłaty z dnia 29.09.2014 r., k. 16

W dniu 15 stycznia 2015 r. L.(...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zmienił nazwę na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością.

Bezsporne: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ze stanem na dzień 22.01.2015 r.,

k. 18 – 19 v.

Sąd zważył, co następuje.

Żądanie powoda podlegało oddaleniu wobec niewykazania jego wysokości.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne wprowadzając regułę, iż ciężar udowodnienia istotnych faktów (w niniejszej sprawie: istnienie i wysokość wierzytelności wskazanych w pozwie), spoczywał na powodzie, który z faktów tych wywodził skutki prawne.

Wątpliwości co do istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem wynikały z faktu, iż powód nie przedłożył dokumentów, które w dostateczny sposób umożliwiłyby weryfikację dochodzonej należności. W oparciu o kopie dokumentów dołączonych do pozwu, nie było możliwym ustalenie, czy kwota objęta żądaniem została obliczona prawidłowo. Brak jest wykazania i wyszczególnienia jakie to działania windykacyjne względem pozwanego powód wykonał i z tego też tytułu obciążył go kosztami tych działań wyrażającymi się kwotą 250 zł. Mimo, iż jak wynika z treści uzasadnienia pozwu działania te oraz daty ich wykonania zostały odnotowane w systemie powoda oraz na profilu pozwanego. Do akt sprawy powód dołączył jedynie kopię ramowej umowy pożyczki wraz z załącznikami, kopię wezwania do zapłaty oraz wygenerowane elektronicznie wydruki z rachunków bankowych stron postępowania na okoliczność potwierdzenia woli zawarcia przez pozwanego ramowej umowy pożyczki oraz potwierdzenia przelewu kwoty pożyczki na konto pozwanego.

Treść tych dowodów nie potwierdza istnienia należności objętej pozwem ani pod względem wysokości dochodzonej kwoty, ani daty powstania i wymagalności ewentualnych - zaległych świadczeń.

Z tychże dokumentów (kopii ramowej umowy pożyczki z dnia 05.05.2014 r. wraz załącznikami stanowiącymi tabele: opłat administracyjnych, opłat za przedłużenie terminu spłaty pożyczki oraz opłat i prowizji oraz kopii wezwania do zapłaty z dnia 29.09.2014 r. a także wydruków z rachunków bankowych stron postępowania na kwotę 0,01 zł. z dnia 24.01.2014 r. oraz na kwotę 500 zł. z dnia 05.05.2014 r. i odpisu pełnego z rejestru KRS powoda) można ustalić jedynie, iż pozwany zawarł we wskazanej w nich dacie z L.(...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (aktualnie (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością) ramową umowę pożyczki.

Zaakcentowania wymaga, że analizowana umowa nie stanowi jednak dowodu na istnienie objętej pozwem wierzytelności. Dowodzi jedynie tego, iż pozwanego i powoda łączył stosunek obligacyjny. Jednakże w oparciu o postanowienia tejże umowy niemożliwym było ustalenie okresu na jaki została zawarta pożyczka, liczby jej rat oraz terminu jej spłaty. Zapewne – jak wynika z lektury umowy źródłowej i opisanych tam definicji - powyższe elementy umowy pożyczki zostały precyzyjnie ujęte w indywidualnych warunkach umowy, a których to powód nie załączył do pozwu. Tychże istotnych postanowień umowy nie sposób odkodować również w oparciu o inny zaproponowany przez powoda materiał dowodowy. Nie uszło uwadze Sądu, iż w treści uzasadnienia pozwu skierowanego do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego, dzień spłaty pożyczki został określony na „6-4-14”. Natomiast w uzasadnieniu pozwu nadesłanego do tutejszego Sądu dzień spłaty pożyczki został określony na „4 czerwca 2014 r.”. Powyższa niepewność a zarazem rozbieżność w zakresie daty aktualizacji obowiązku pozwanego, uzasadnia w konsekwencji wątpliwość, by pozwany miał obowiązek zwrócić powodowi należność w wysokości określonej pozwem. W tych okolicznościach sama umowa źródłowa, bez dokumentów finansowych określających wysokość zaległych świadczeń, składających się na dochodzoną należność główną, nie stanowi wystarczającego dowodu dla uznania za wykazany fakt istnienia i wysokości należności objętej pozwem.

Wątpliwości Sądu wzbudziła również nieprecyzyjność w zakresie figurującego na wydrukach elektronicznych numeru (...), który w dacie przelewu (24.01.2014 r.) oznaczono jako : (...). (...), a w wydruku przelewu z dnia 05.05.2014 r. podano (...) numer: (...). (...).

Podkreślić należy, że choć powód wskazał w pozwie co składa się na dochodzoną należność, nie naprowadził jednak dowodów na okoliczność, iż zostały one ustalone prawidłowo.

Za dowód istnienia należności objętych pozwem nie można uznać również kopii wezwania do zapłaty z dnia 29.09.2014 r. Z treści bowiem pisma datowanego na 29.09.2014 r. wynika jedynie to, iż w tej dacie powyższe pismo zostało zredagowane. Brak dowodu na okoliczność, iż zostało ono skierowane i doręczone pozwanemu K. S. (1).

Wskazać też należy iż sąd nie miał obowiązku prowadzić postępowania dowodowego z urzędu. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 17 grudnia 1996 roku, wydanym w sprawie I CKU 45/96, przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Wszystkie dowody na poparcie roszczeń określonych w pozwie powinny być więc w tym pozwie zgłoszone.

Zgodnie z treścią art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Pozwany nie stawiał się na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia jej w swojej nieobecności i nie złożył żadnych wyjaśnień. Z tego względu Sąd był zobligowany do wydania wyroku zaocznego na podstawie art. 339 § 1 k.p.c.

Jednocześnie omówione wyżej niekonsekwencje w oznaczeniu umowy, wymagalności roszczenia i tytułu przelewu środków, zrodziły uzasadnione wątpliwości Sądu, a powyższe rozważania doprowadziły do przekonania, iż powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, co w oparciu o przepisy przywołane w trakcie rozważań uzasadniało oddalenie powództwa.

K. Murawka.